

YEAH YEAH YEH

Als zoon van een Chinese vader belandt Peter Yeh als jongeling in diens restaurant, Woo-Ping in de Leidse Lange Diefsteeg. Na vier jaar lonkt een andere grote passie: de tijdschriftenwereld. Het horecahart is echter nooit gestopt met kloppen.

A MOMENTARY LAPSE OF REASON

Wist u dat er ook voor columnisten een ongeschreven wet geldt? Nooit en te nimmer schrijven over je kinderen. Want dat bewijst dat je creatief totaal op een dood spoor zit. Je niet langer ook nog maar iets zinnigs te vertellen hebt. Ach, ik wou dat ik kinderen had, maar ik heb ze niet, en ik heb door Covid-19 de laatste maanden weinig tot niks meegemaakt. Maar hey... dood *spoor*. Uit pure wanhoop en verveling besluit ik een treinreisje te gaan maken. Eens kijken wat de wijde wereld mij zoal te bieden heeft. Ik houd van stations, van treinen. Ik was een Märklin-kind met een enorme spoorbaan op zolder, tientallen verlichte *Faller*-huisjes inclusief en van programma's als *Rail Away* gaat mijn hart van kedeng-kedeng.

Op Leiden CS neem ik de trein richting Amsterdam Zuid en verder. Meteen schrik ik mij rot. Bij de deur zit een man op de grond te kermen. Hij roept dat bij het instappen de deuren plots dichtgingen en hij met zijn enkel ertussen kwam. "En die is al zo zwak," jammert hij. "Hoe kan dit nou toch... hoe kan dit nou toch?" De conducteur komt eraan gesnel. Hij vraagt of de man nog wel verder wil maar ook nog kán reizen. "Jazeker," zegt deze beslist. "Ik heb een afspraak in Haarlem die ik niet

mag missen." Zegt de conducteur: "Euh, dan zit u wel in de verkeerde trein meneer. Die naar Haarlem staat hier tegenover en gaat zo rijden. Deze gaat richting Schiphol." De man vliegt overeind en trekt een sprintje. Ik roep hem nog na: "*Hallelujah! Praise the Lord! I can walk!*" Zegt de conducteur: "...en dit is nog niet eens het gekste wat wij allemaal meemaken."

Hoofdschuddend neem ik plaats op de stoel waar de dwaze man tegenaan leunde. Als de trein eenmaal vertrekt zwaait de tussendeur open en een in het Engels telefonerende passagier gaat op gepaste afstand van mij tegen een stang aan staan. Even later raken wij in gesprek. Hij blijkt een soort literair agent, die op jacht is naar schrijftalent, het misdadgenre in het bijzonder. Ik vraag hem hoe moeilijk het is aanstormende auteurs af te wijzen; die hebben immers ziel en zaligheid en wellicht jaren van tijd in hun manuscript gestoken. "Simpel," zegt hij. "Je moet beleefd zijn en blijven maar vooral ook overduidelijk zijn in je oordeel." Hij geeft een voorbeeld. Zo was er eens een Schotse auteur die in een begeleidende brief enthousiast liet doorschemeren dat zijn landgenoot Ian Rankin, de schepper van *detective inspector* John Rebus, zijn borst wel kon gaan natmaken.

"...Welnu, na lezing van enkele hoofdstukken complimenteerde ik hem in mijn *reply* eerst met zijn lef en doorzettingsvermogen een detective te schrijven en stak vervolgens de loftrumpet over het stadje waar hij vandaan kwam. Ik was daar zelf ooit weleens geweest en wat ik mij herinnerde was de vriendelijkheid van de bewoners en hoe schoon en netjes het er was. Dit in tegenstelling tot mijn thuishaven Londen, waar voor de zoveelste keer de gemeentereiniging weer eens in staking was gegaan en de straten bezaaid lagen met door meeuwen en ratten opengescheurde vuilniszakken, met rommel, met vieze troep, met *garbage*...
Now speaking of garbage..."

Terwijl ik het bijna besterf van het lachen vraag ik hem hoe hij reageert op tegenvallend werk van auteurs van naam en faam. Hij biecht op dat hij dat ooit het allermoeilijkste vond, tot hij iets bedacht wat complimenteus klinkt maar in feite totaal vrijblijvend is: "*You did it again.*" Aangekomen op Zuid besluit ik niet verder te reizen. Binnen een half uurtje heb ik genoeg meegemaakt om over te schrijven. Stof te over. Als ik u daarom aanraden mag: neem vaker de trein!